

Д-ръ П. Ораховацъ.

Най-близкитѣ общественно-политически задачи.

Отъ извѣстно врѣме насамъ вѣстниците, близки до нѣкои политически партии, много се занимаватъ съ въпроса за силата на партиитѣ. Само по себе си се разбира, че тия вѣстници приписватъ силата и значението само на партиитѣ, които прѣдставляватъ. Като се приема това за нѣщо, което не изисква доказателства, едноврѣменно се посочва на демократическата партия като на най-слаба и, слѣдователно, нѣмаща право да се нагърбва съ воденето на държавнитѣ работи. Това е модна тема за извѣстна частъ отъ партийната преса отъ тогава, отъ когато захванаха да приказватъ, че е възможно тази именно партия въ скоро врѣме да застане начело на управлението. Повдигнатиятъ въпросъ за силата на управляещитѣ партии има извѣстно значение. Безспорно е, че най-силната партия, т. е. партия, която въ дадения моментъ прѣдставлява истинското мнѣние на болшинството, трѣбва да води сѣдбинитѣ на народа, до гдѣто положението не се измѣни. Но гдѣ е критериумътъ за силата на партиитѣ? Едни приематъ, че колкото отъ една партия има повече кръчмари и лихвари, колкото повече тия кръчмари и лихвари иматъ длѣжници, които безропотно, по заповѣдь на чорбаджиитѣ си, ще отидатъ къмъ урнитѣ, толкова е по-силна партията. Други базиратъ силата си на чис-